

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o přiznání osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10.01-000261/20-002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2020, č. j. 8 A 63/2020 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná vypořádala žádost žalobce o určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) a v průběhu řízení požádal o osvobození od soudních poplatků.

[2] Městský soud jeho žádost v záhlaví označeným usnesením zamítl. Uvedl, že žalobce sice doložil, že jeho majetkové poměry odůvodňují osvobození od soudních poplatků, ale žalobce institutu osvobození od soudních poplatků zneužívá. Městský soud eviduje stovky žalob podaných žalobcem, což by samo o sobě nebylo důvodem k zamítnutí žádosti. Podstatné ale je, jakým způsobem žalobce tyto spory vyvolává a co je jejich předmětem. Žalobce řízení vede sériově a stereotypně, vznáší stejné námitky, které vznášel již v dřívějších neúspěšných případech. Žalobce ve všech řízeních opakuje stále stejné

argumenty, a odmítá tak respektovat dříve vydaná rozhodnutí soudů, které dané argumenty neshledaly opodstatněnými. Povaha projednávaného případu a znalost ostatních stěžovatelem vedených sporů svědčí o tom, že mu prioritně nejde o to, aby se dobral vyřešení sporné otázky, respektive aby mu byla soudem poskytnuta ochrana jeho práv. Jeho záměrem je vyvolání a vedení sporu jako takového, přičemž jeho podstata se s ohledem na množství procesních úkonů a jejich nejednoznačnost vytrácí. Za takové situace je spravedlivé po žalobci požadovat, aby soudní řízení vedl s vědomím existence nákladů řízení včetně soudního poplatku.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž předně namítl, že napadené usnesení je zjevně lživé, jelikož o osvobození od soudního poplatku nežádal.

[4] Městský soud podle stěžovatele rozhodl o jeho věci paušálně a svévolně a nevzal přitom v úvahu judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010 - 29), podle níž je nepřípustné mechanické rozhodování soudů bez zvážení okolností konkrétní projednávané věci.

[5] Stěžovatel dále uvádí, že neakceptuje „osočující úvahy“ městského soudu, který je vůči němu skrytě zaujatý, jelikož se vůči němu stěžovatel v jiné věci soudně domáhá odškodnění. Napadené usnesení je skrytě mstivé a nemůže být náhodou, že jej městský soud vydal v řízení vedeném s žalovanou. Stěžovatel disponuje četnými rozsudky, kterými bylo rozhodnutí městského soudu zrušeno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná.

[7] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že podáním kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského, resp. městského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) nevzniká stěžovateli poplatková povinnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Napadené usnesení nepochybně právě takovým procesním rozhodnutím je, zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost tudíž Nejvyšší správní soud nepožadoval. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu současně plyne, že ač je povinné zastoupení stěžovatele bez příslušného právního vzdělání advokátem obecně jednou ze základních podmínek řízení o kasační stížnosti, § 105 odst. 2 s. ř. s. se neuplatní v případech, kdy kasační stížnost směřuje proti procesnímu rozhodnutí učiněnému v řízení o žalobě, jež slouží toliko k zajištění podmínek řízení nebo jeho řádného průběhu. Takovým typem rozhodnutí je i nyní napadené usnesení, jak již bylo uvedeno výše. V daném případě tak ani podmínka povinného zastoupení stěžovatele advokátem splněna být nemusí.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k meritornímu posouzení kasační stížnosti a přezkoumal napadené usnesení městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle které stěžovatel o osvobození od soudních poplatků vůbec nežádal. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť z předloženého spisu městského soudu jednoznačně plyne, že stěžovatel poté, co byl vyzván k zaplacení soudního poplatku, poslal městskému soudu podání datované dnem 2. 7. 2020, v němž shrnuje své příjmy a výdaje a výslovně uvádí, že „*žádá o osvobození od soudního poplatku*“. Toto podání je označeno spisovou značkou, pod kterou bylo dané řízení vedeno u městského soudu.

[11] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že smysl osvobození od soudních poplatků je především v tom, aby byla osobám, které nemají dostatek prostředků, zajištěna účinná soudní ochrana. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, který se týkal právě stěžovatele (a na který také poukázal městský soud), nejedná se o institut, který má umožňovat chudým osobám bezplatně vést spory podle své libosti. Přestože je účastník řízení nemajetný, takže by bylo zásadně namístě přiznat mu osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), může mu soud výjimečně toto dobrodiní odepřít, a to zejména pro povahu sporů, které účastník vede.

[12] Městský soud v napadeném usnesení uvedl, že postup stěžovatele není v tomto řízení výjimečný. U městského soudu jsou evidovány stovky řízení o správních žalobách podaných stěžovatelem, přičemž jejich součástí jsou i žádosti o osvobození od soudních poplatků. Přestože žalovaná žádostem stěžovatele o určení advokáta vždy vyhověla, stěžovatel nebyl s výsledkem či výkonem činnosti advokátů spokojen, proto žádal o určení advokáta jiného. Pro nespokojenost s poskytováním právních služeb již určených advokátů přitom nebyly dány žádné racionální důvody. Současně i z úřední činnosti Nejvyššího správního soudu, který eviduje více než 1 400 věcí týkajících se stěžovatele, vyplývá, že jeho postup se v jiných řízeních neustále opakuje a stěžovatel uvádí zcela shodné či obdobné argumenty.

[13] Nejvyšší správní soud přisvědčuje námitce stěžovatele, že pouhá skutečnost, že stěžovatel vede velké množství sporů, samozřejmě sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem podávaných žádostí spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2019, č. j. 6 As 35/2019 - 12, ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 231/2018 - 17, či ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 As 104/2015 - 12). Nejvyšší správní soud rovněž v posledních letech rozhodoval o několika obdobných sporech mezi stěžovatelem a žalovanou, přičemž ve všech případech byl stěžovatel se svými kasačními stížnostmi neúspěšný (srov. shora již citovaný rozsudek sp. zn. 5 As 251/2019, nebo

rozsudky ze dne 13. 3. 2019, č. j. 6 As 35/2019 - 12, či ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 231/2018 - 17).

[14] Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud shodně jako městský soud shledal, že podmínky pro osvobození od soudních poplatků v řízení před městským soudem nebyly splněny. S ohledem na počet sporů, které stěžovatel vede a které se týkají právě určení advokáta k poskytnutí právní pomoci, jakož i opakování totožných či obdobných argumentů v žádostech o osvobození od soudních poplatků, má Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci zato, že stěžovatel svými podáními nesleduje ochranu svých veřejných subjektivních práv, resp. žádost o osvobození od soudních poplatků nesměřuje k zajištění účinné soudní ochrany, nýbrž se snaží prostřednictvím opakovaného žádání o osvobození od soudních poplatků vést bezplatně spory podle své libosti.

[15] Nejvyšší správní soud závěrem k námitkám rekapitulovaným v odst. [5] tohoto rozsudku uvádí, že se jedná o námitky nepodložené, případně zcela nerelevantní pro posouzení věci, tedy otázky osvobození od soudních poplatků.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 poslední větou s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované náklady v řízení nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu